

ת"פ 40172/05/15 - מדינת ישראל נגד מהנד עבד אלרחים עגלוני

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 40172-05-15 מדינת ישראל נ' עבד אלרחים עגלוני

לפני כבוד השופט אהרון משניות
המאשימה מדינת ישראל

נגד
הנאשם מהנד עבד אלרחים עגלוני

נוכחים:

ב"כ המאשימה - עו"ד גיורא חזן

הנאשם וב"כ - עו"ד איה חאג' עודה ממשרד גבי לסקי מטעם הסניגוריה הציבורית

פסק דין

א. כללי

כתב האישום שהוגש נגד הנאשם מייחס לו עבירות שונות בשני פרטי אישום, בשל ניסיונותיו של הנאשם, בשתי הזדמנויות שונות, להבריא לרצועת עזה, דרך מעבר כרם שלום, מוצרים שהכנסתם לרצועה מחייבת היתר, שלא היה בידי הנאשם.

לפי הנטען בכתב האישום, במועד לא ידוע, פנה תושב עזה המכונה "אבו צקר" (להלן: אבו צקר) אל הנאשם, וביקש את עזרתו בהברחת אלקטרודות לריתוך וטבק לרצועת עזה. בהמשך, הנאשם ודודו חמיס, קשרו קשר עם אבו צקר, להבריא לרצועה את האלקטרודות באמצעות הסלקה, תוך הטעיית בודקים במעבר כרם שלום. במסגרת הקשר, מכר הנאשם לאבו צקר משטחי שיש, ושלושת הקושרים הסליקו את האלקטרודות בין לוחות השיש, ונהג משאית שהוזמן ע"י אבו צקר, הסיע במשאיתו את משטחי השיש למעבר כרם שלום.

הסחורה הגיע למעבר ביום 23.12.14, ובודקי המעבר גילו את האלקטרודות המוסלקות, ומנעו את העברת הסחורה לתחומי רצועת עזה. לפי הנטען בכתב האישום, הנאשם ידע כי האלקטרודות משמשות לייצור אמצעי לחימה, וכי קיימת אפשרות קרובה לוודאי שהן תגענה לידי ארגון החמאס, אשר כבר שלט ברצועה, והוכרז זה מכבר גם כארגון טרוריסטי, וגם כהתאחדות שאינה מותרת.

חודשים אחדים לאחר מכן, קשרו שלושת הקושרים שוב קשר בכדי להבריא אלקטרודות לריתוך לרצועה בשיטה דומה.

במסגרת הקשר, ביום 7.4.15 רכש אבו צקר 60 לוחות שיש, שאותם העביר למפעל בבעלות משפחת הנאשם. במפעל הסליקו השלושה את האלקטרודות בין לוחות השיש, ולאחר מכן, נהג משאית שהוזמן ע"י אבו צקר, הסיע את הסחורה, ביחד עם נהג נוסף, ממחסום תרקומיה למעבר כרם שלום. ושוב, בודקי המעבר גילו את האלקטרודות המוסלקות, ומנעו את מעבר הסחורה לתוך רצועת עזה.

בין האירוע הראשון ובין האירוע השני, במהלך חודש מרץ 2015, הוכללו אלקטרודות לריתוך בצו הפיקוח שהוצא מכוח חוק הפיקוח על יצוא ביטחוני. לכן, הסחורה לא נתפסה בעת ניסיון הברחה הראשון, וכן נתפסה בניסיון ההברחה השני, לאחר שהאלקטרודות הוכנסו לרשימת המוצרים שהכנסתם לרצועת עזה טעונה היתר.

לכן גם תיקנה המאשימה את כתב האישום המקורי, באישור בית המשפט כמובן, והשמיטה מפרט האישום הראשון שתי עבירות שיוחסו לנאשם בגין הברחת אותן אלקטרודות, שכן באותו מועד הן עדיין לא היו כלולות בצו הפיקוח האמור.

בסופו של דבר, בכתב האישום המתוקן, יוחסו לנאשם בכל אחד משני פרטי האישום, 3 עבירות כמפורט להלן: עבירה של קשירת קשר לפשע (קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות), לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: החוק) עבירה נוספת של ניסיון לקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 415 לחוק, וכן עבירה של איסור פעולה ברכוש למטרות טרור, לפי סעיף 8 לחוק איסור מימון טרור, התשס"ה - 2005, ובפרט האישום השני לבדו, יוחסו לנאשם שתי עבירות נוספות: עבירה של קשירת קשר לעוון (העברת ציוד ללא היתר), לפי סעיף 499(א)(2) לחוק, ועבירה נוספת של ניסיון להעברת חומר דו שימושי ללא רישיון, לפי סעיף 20 לחוק הפיקוח על יצוא ביטחוני, התשס"ז - 2007, ביחד עם סעיף 32(4) לחוק. בסך הכול יוחסו אפוא לנאשם 8 עבירות, בגין שני ניסיונות ההברחה שפורטו לעיל.

בעת מתן המענה לכתב האישום, ביום 19.4.16, הנאשם כפר למעשה בכל העובדות שיוחסו לו בכתב האישום. ב"כ הנאשם ציין כי הנאשם אמנם הודה בחקירותיו בעיקרי התכנים הכלולים בכתב האישום, ואף אין בפיו טענה נגד ההודאה ואופן גבייתה, ולכן גם אינו עותר למשפט זוטא, אלא שהוא טוען כי מסר בחקירותיו גרסה לא נכונה, ולדבריו יש בפיו הסבר לגרסה השקרית שמסר.

בשל כפירתו של הנאשם נשמעו הוכחות בתיק, שבמהלכן העידו 6 עדים במסגרת פרשת התביעה, והנאשם לבדו העיד במסגרת פרשת ההגנה. להלן אסקור בקצרה את הראיות בתיק, תחילה את פרשת התביעה, ולאחר מכן את פרשת ההגנה, אחר כך אביא את טענות הצדדים ואגדיר את הסוגיות שבמחלוקת, ולבסוף אכריע במחלוקות שבין הצדדים.

ב. הראיות

1. פרשת התביעה

במסגרת פרשת התביעה הוגשו 18 מוצגים, ונשמעו כאמור 6 עדים. בפתח הדברים ראוי לציין כי העובדות שנזכרות בכתב האישום, בדבר עצם תפיסת טובין אסורים שניסו להבריחם לרצועת עזה בשתי הזדמנויות שונות במעבר כרם שלום לא יכולות להיות שנויות במחלוקת.

ניסיון ההברחה הראשון, נשוא בפרט האישום הראשון מתועד במסמך ת/14 של רשות המעברים במשרד הביטחון, שכותרתו דו"ח הברחה/ הסלקה, מיום 23.12.14. מהדו"ח עולה כי במשאית שבה היו אמורים להיות צעצועים ואבן לבנה, נמצאו גם אלקטרודות וטבק, תוך הפרת צו אלוף. ממזכר ת/11 עולה כי בירור שנערך מול המכס העלה כי הסחורה שנתפסה הוחזרה לנהג המשאית, ולא הוטל כופר ע"י המכס באירוע זה.

ניסיון ההברחה השני, נשוא פרט האישום השני, מתועד במוצג שסומן ת/7 אשר כולל 14 תמונות שצולמו ע"י עד תביעה 2, רס"ר פהים מחוליית פח"ע לכיש, ביום 15.4.15, ובהן מתועדות המשאית שניסתה להבריח אלקטרודות שמוסלקות בתוך לוחות אבן ענקיים, וכן לוחות האבן שבהם הוסלקו האלקטרודות.

אמרתיו של הנאשם במשטרה

הראיה העיקרית שקושרת את הנאשם לעבירות שמיוחסות לו בכתב האישום היא האמרות שמסר הנאשם במשטרה. האמרה הראשונה נגבתה מהנאשם בכלא אשקלון, ביום 5.5.15 בשעה 10:14. האמרה שנגבתה בשפה הערבית, ותורגמה ע"י החוקר לעברית, הוגשה וסומנה ת/6.

הנאשם הודה באמרתו כי "הנגלה" הראשונה בהברחת האלקטרודות וטבק מחברון לעזה החלה עם פנייתו של סוחר מעזה המכונה אבו צקר אותו הכיר דרך דודו חמיס עגלוני. לדבריו, הוא מכר לאבו צקר לבקשתו, 8 משטחי אבן, ואף הסכים לסייע לאבו צקר להבריח את האלקטרודות והטבק לרצועת עזה על ידי הסתרתם בתוך האבן (עמ' 2, שו' 32-35). הנאשם תיאר במדויק את גודל משטחי האבן ואף מסר את המחיר ששולם בעבורם - 400 ₪ לכל משטח.

בהמשך, תיאר הנאשם את שיטת העבודה: "הסתרנו את האלקטרודות והטבק, בתוך האבן, אצלנו בחברון במפעל" (שו' 37), "כל משטח בערך 20 קרטונים או יותר לא יודע בדיוק, והטבק על משטח שקים 15-20 ק"ג טבק בערך, לא יודע בדיוק הכמות אולי בסך הכל 200 קילו גרם טבק" (שו' 41 - 42). הנאשם ציין עוד כי מי שסייע לו בסידור האלקטרודות והטבק במשטחים הוא אבו צקר בעצמו ודוד שלו חמיס עגלוני, וכן פועל נוסף שאינו יודע את שמו.

בהמשך מסר הנאשם תיאור מפורט כיצד בוצעה ההסתרה בתוך האבן: "אני והאנשים שהזכרתי היינו מסדרים את האבנים מסביב למשטח אחרי שאנחנו חותכים את האבנים עצמם, ואחר כך אבו צקר מסדר את האלקטרודות בתוך משטח האבן עצמו, והטבק שם אותו באמצע המשטח ומסביב לסחורה אנחנו שמים אבן, ועוטפים את המשטח עם ניילון, וכך הסחורה יושבת בתוך הלוחות ואחר כך אני הייתי מסדר את המשטחים עם המלגזה והנחתי אותם מחוץ למפעל וכעבור ארבעה ימים, הגיע אבו צקר עם משאית ובה נהג..." (עמ' 2 - 3, שו' 50 - 57).

הנאשם הדגיש כי הוא זה שהעמיס את שמונת המשטחים אשר בהן האלקטרודות והטבק, על גבי המשאית, ולאחר מכן

יצא הנהג יצא עם הסחורה למעבר תרקומיה, כדי להעביר אותם לעזה. לדבריו, הסחורה נתפשה אצל היהודים אשר העבירו אותה לרשות (שו' 59 - 63), כאשר חמים הביא חשבונית והחזיר את הטבק ואת האלקטרודות, ואילו האבן נשארה במעבר. הנאשם ציין עוד כי אבו צקר נחקר בחברון בחשד שהוא מבריח סחורה לחמאס, ושחרר מפני שאינו שייך לחמאס. לדבריו, התכוון להעביר את הסחורה למשפחה שלו בעזה לצורך מסחר (שו' 78 - 79).

בהמשך האמרה התייחס הנאשם לניסיון ההברחה השני, נשוא פרט האישום השני, וציין כי כחודש קודם לכן הגיע אבו צקר למפעל וביקש לרכוש שיש בכדי להבריח באמצעותו לעזה את אלקטרודות שחזרו בפעם הראשונה. הנאשם מסר לו כי אין לו שיש והפנה אותו לסוחר אחר. כעבור יומיים התקשר אליו אבו צקר ומסר לו שרכש שיש מסוחר אחר - רוחי אלאטרש, מחברון, וכבר באותו היום לקראת השעה 16:00 הגיע אליו אבו צקר עם משאית ובה לוחות שיש, 20 - 30 לוחות שכל אחד במידה של 1.3 2.5 אמטר בעובי 3 ס"מ (עמ' 4 שו' 87 - 88).

עם הגעתו של אבו צקר, הוריד הנאשם את הלוחות באמצעות המנוף במפעל שלו, והוא ואבו צקר הסתירו את האלקטרודות בלוחות השיש, כשחמים מסייע להם מדי פעם (עמ' 4, שו' 92 - 93). העבודה נמשכה 4 שעות בערך עד 20:00, ולמחרת אבו צקר הביא עוד 30 לוחות בערך, והם עבדו על הלוחות הללו 4 שעות נוספות עד שסיימו להסליק את כל האלקטרודות בתוך האבן (שם, שו' 104 - 106).

הנאשם מסר כי אבו צקר שילם לו עבור סידור האלקטרודות 600 ₪, ואישר עוד כי הוא יודע שאלקטרודות משמשות גם את חמאס לייצור אמל"ח (עמ' 5, שו' 133 - 134). למרות זאת, הסכים לסייע בהברחתן מפני שאבו צקר אמר לו שימכור את האלקטרודות לחנויות, ולכן לא הייתה מטרה ביטחונית כלשהי בהברחת סחורה זו.

הנאשם נחקר שוב ביום 11.5.15, והאמרה השנייה שנגבתה ממנו סומנה ת/1. באמרה זו שב הנאשם על הדברים שמסר באמרה הראשונה, והוא מאשר שוב כי הסכים לסייע לאבו צקר בהסתרת טבק ואלקטרודות בתוך משטחי אבן, בכדי להבריחם לעזה (עמ' 3 שו' 55 - 61), והוא מאשר גם את הדברים שמסר באמרה הראשונה, ביחס לניסיון ההברחה השני (עמ' 3 שו' 80 ואילך).

אמרותיו של חמים במשטרה

גרסתו של הנאשם מקבלת חיזוק בגרסה שמסר דודו ושותפו בפרשה זו - חמים, אשר נחקר אף הוא ע"י המשטרה. גם חקירתו של חמים נערכה בערבית ותורגמה לעברית ע"י החוקר. האמרה הראשונה נגבתה מחמים ביום 5.5.15 בשעה 10:15 בכלא אשקלון, והיא הוגשה וסומנה ת/17. באמרה זו מאשר חמים כי מכר לאבו צקר, אשר מכונה על ידו באמרה בשם אבו סמק, חצי טון טבק בתמורה ל-30 אלף ₪, והוסיף שלאחר מכן הפנה את אבו צקר אל אחיו רוחי, שיש לו מפעל משפחתי של אבן, והוא רכש ממנו 8 משטחים של אבן ושילם לו 350 ₪ על כל משטח. לאחר מכן הלך חמים עם אבו צקר לסוחר מתכת, אדם ששמו עבד אלעביד, והוא רכש ממנו 3 טון של אלקטרודות שטען שהן פגות תוקף, ולכן הן נמכרו במחיר מוזל.

לאחר מכן, הלכו שניהם למפעל האבן ונפגשו עם בנו של רוחי - הנאשם, אשר הסכים לסייע להם בהסתרת

האלקטרוניות והטבק בתוך משטחי האבן. חמיס ציין בחקירתו כי הוא ואבו צקר אמרו לנאשם כי כוונתם להבריא את הטבק והאלקטרוניות לעזה, והוא אמר שאין לו בעיה עם זה (עמ' 3 שו' 50). חמיס מתאר אף הוא כיצד הסתירו את הסחורה בין משטחי האבן, וסיימו את העבודה בשעה 20:00. למחרת הגיע נהג מחברון, ולקח את משטחי האבן, ביחד עם הסחורה שהוסתרה בתוכם למעבר תרקומיה.

חמיס מתאר בהמשך כי בסופו של דבר הסחורה המוברחת התגלתה בשיקוף, וכי אבו צקר הצליח להשיג חשבונית עבור הטבק והאלקטרוניות, ולכן הוא קיבל אותם בחזרה, לאחר ששילם קנס של 20,000 ₪. הסחורה הובאה חזרה לחמיס אשר אחסן אותה במחסן שלו בחברון, ואבו צקר ניסה כמה פעמים למכור את הסחורה בלא הצלחה.

על רקע זה, ביקש אבו צקר להבריא את הסחורה פעם נוספת לעזה בשיטה דומה למה שנעשה בפעם הקודמת, אלא שהפעם הוסלקה הסחורה בתוך לוחות שיש שנקנו מסוחר שיש. לדבריו העבודה של הכנסת הסחורה בין לוחות השיש נמשכה 3 - 4 ימים, בשעות הערב, לאחר שהפועלים מסיימים את העבודה במפעל, ולאחר שהסתיימה מלאכת ההסתרה, ביקש אבו צקר שוב להבריא את הסחורה לעזה, למרות שחמיס הביע בפניו חשש שייתפסו. חמיס ציין כי הנאשם קיבל עבור עבודתו 1,000 ₪ (עמ' 5 שו' 127), ובסוף האמרה הביע צער על מעשיו.

אמרה נוספת נגבתה מחמיס שבוע לאחר מכן, ביום 12.5.15, ובה הוסיף חמיס פרטים נוספים לגרסה שמסר באמרה הראשונה. בין היתר, ציין כי בפעם הראשונה, אבו צקר והנאשם הכניסו לתוך האבן 700 ק"ג טבק ו-400 אריזות של אלקטרוניות, אולם הדבר התגלה במעבר כרם שלום, והסחורה הוחזרה לאבו צקר שהחזיר אותה לחברון (עמ' 3 שו' 67 - 69). חמיס ציין שוב כי אבו צקר שילם 20,000 ₪ קנס, וכי הסחורה אוחסנה בקונטיינר ליד ביתו בחברון (עמ' 2 שו' 50 - 53).

גם באמרה השנייה, חמיס מתאר את ניסיון ההברחה השני, ומציין כי הנאשם עזר לאבו צקר להכניס את האלקטרוניות לשיש וקיבל תמורת עבודתו 1,000 - 2,000 ₪, אולם הדגיש כי אביו של הנאשם לא היה מעורב בעניין זה.

יתר עדי התביעה

להשלמת התמונה הראייתית, אציין כי במסגרת פרשת התביעה העידו גם ארבעת עדי התביעה הראשונים, שהם חוקרי המשטרה שהיו מעורבים בחקירה, ושניים מהם - עד תביעה 1 רס"ם חיים אלשאמי, ועד תביעה 3 רס"ם אונסי חיראלדין, אף גבו את האמרות הנאשם וחמיס. העדים הללו מסרו פרטים שונים על החקירה, והוגשו באמצעותם מזכרים ותמונות שקשורות לשני האירועים של ניסיונות ההברחה.

כמו כן, העיד עד תביעה 8, תושב רהט שהוא נהג המשאית שהוביל את לוחות השיש והסחורה שהוחבאה בתוכם, למעבר כרם שלום, והזעיק את אנשי המכס במעבר, כאשר גילה דברים חשודים בין לוחות השיש. העד תיאר כיצד עוברת סחורה מישראל לעזה, ואישר דברים שמסר בהודעתו במשטרה מיום 13.4.15, אשר הוגשה וסומנה ת/3, ובה מסר העד גרסה מפורטת של כל העובדות שקשורות להובלת משטחי השיש מתרקומיה לכרם שלום, עד שגילה את אותם חפצים חשודים בין לוחות השיש.

עדות של חמיס בבית המשפט

העד האחרון שהעיד מסגרת פרשת התביעה היה חמיס שמופיע בכתב האישום כעד תביעה 6. הוא העיד ביום 12.6.17, ואישר בעדותו את הדברים שמסר בחקירותיו במשטרה. העד אישר כי הוא מתגורר בחברון, עובד כספר ועובד גם כאן כסוחר בטבק של נרגילות (עמ' 65, שו' 17), אישר כי הנאשם הוא בן אחיו שתוי ועומד נגדו כתב אישום, אישר כי כפר במיוחס לו (עמ' 67, שו' 18 - 19), וטען כי הכיר את אבו צקר, אשר נקרא על ידו זיאד אבו סמק באמצעות מכר משותף - עבד עם אבו אלייחה, שהכיר ביניהם (עמ' 69, שו' 1 - 3).

בחקירתו הנגדית טען העד כי פעל למענו של אבו סמק בתמורה לכך שקנה ממנו טבק (עמ' 69, שו' 8 - 9), ואישר כי יודע שהוא עוסק בחומרי בניה בעזה, וכי הבין שהוא מבריש דברים לרצועה ללא מסמכים רק בשביל המכס של העזתיים (עמ' 70, שו' 22 - 23). בהמשך עדותו אישר העד למעשה את כל הפרטים שמסר באמרתיו במשטרה, כולל העובדה שסייע לאבו סמק לרכוש אלקטרודות, ואישר גם כי ביקש מהנאשם לעזור להם להכניס את האלקטרודות והטבק לתוך האבן (עמ' 73, שו' 24 - 25).

העד אישר שהודיעו לו שהסחורה נתפסה, ואישר גם שהסחורה הוחזרה לחברון ואוחסנה אצלו. לדבריו, לא קיבל תמורה מאבו סמק בעבור עזרתו, ועשה זאת מפני שאבו סמק רוכש ממנו טבק והוא מקווה שימשיך לרכוש ממנו גם בעתיד. קיצורם של דברים, עדותו של חמיס בבית המשפט, מחזקת למעשה את הגרסה שמסר בחקירותיו במשטרה, כפי שפורט בהרחבה לעיל.

2. פרשת הגנה

במסגרת פרשת ההגנה העיד הנאשם לבדו, והכחיש למעשה את הדברים שמסר בחקירותיו במשטרה. הנאשם אישר בחקירתו הראשית כי חמיס עגלוני הוא דודו מצד אביו, אשר נמצא כיום בין כותלי הכלא ושפוט ל-15 שנות מאסר (עמ' 99, שו' 5 - 6), והוסיף כי בין חמיס לאבו צקר קיים קשר עיסקי וכי חמיס הכיר לו את אבו צקר (עמ' 100, שו' 7 - 8).

לדבריו, חמיס הגיע אליו למפעל ביחד עם אבו צקר ביקשו ממנו להניח את השיש במקום מסוים, "אחר כך להרים את זה, אחר כך ניקח את זה מאצלכם" (עמ' 100, שו' 10 - 11) והוסיף: "שום דבר אחר, אני רק עובד שם, הם לא ביקשו משהו מיוחד, אבל הם הביאו את השיש, הביאו את זה ב(לא ברור) ומנוף ולקחו את זה והלכו, אני לא יודע לאן" (עמ' 102, שו' 13 - 15). הנאשם העיד כי אינו יודע עבור מה משתמשים באלקטרודות (עמ' 103, שו' 15 - 16), אישר ש"חמיס והעזתי אבו צקר" ביקשו ממנו להכניס את האלקטרודות ואת הטבק לתוך השיש, ואף אישר כי חמיס הוא זה שאמר לו שהחומר נתפס (עמ' 103, שו' 23 - 24), ומסר לו מתי המשאית צפויה להגיע.

הנאשם העיד עוד כי תפקידו העיקרי היה להרים את השיש של המנוף ובתמורה קיבל כסף על החשמל (עמ' 105, שו' 21 - 22), הדגיש כי מה שהוא יודע שהם התכוונו למכור את הסחורה ואינו יודע כמה ובתמורה למה (עמ' 107, שו' 20 - 23), והוסיף כי אבו צקר הרס לו את החיים. הנאשם תיאר את חקירתו בשב"כ וציין כי לחצו עליו להודות ובכך לסייע לאביו החולה (עמ' 104, שו' 5 - 13).

בחקירתו הנגדית העיד הנאשם כי אמר לחמיס ואבו צקר "זה אסור אז למה אתם מכניסים את זה לתוך האבן?" והם ענו לו כי אינם רוצים לשלם את המיסים והמכס (עמ' 111, שו' 3 - 6). הנאשם עומת עם גרסתו ולפיה אמר בחקירתו "אני מודה ששיקרתי ואני רוצה עכשיו לספר לך את האמת", והשיב כי אינו זוכר (עמ' 121, שו' 10 - 18). בהמשך העיד הנאשם כי בחקירתו מסר שאינו שותף, "מהיום שנכנסתי לשם, לשב"כ, לחקירה של השב"כ אמרתי שאני לא שותף איתם ואני לא נכנס לעניינים" (עמ' 122, שו' 23 - 24), חזר והדגיש כי תפקידו הסתכם "רק בהרמה של הסחורה, לא ענייני, כאילו, לאן הולכת הסחורה, למי, למי מוכרים אותה" (עמ' 123, שו' 1 - 2).

הנאשם אישר כי אבו צקר וחמיס הביאו את הכל מוכן למפעל "הם הביאו חתוך ומסודר" (עמ' 126, שו' 4). הנאשם הכחיש כי העבודה והכנסת האלקטרודות לשיש בוצעה אצלם במפעל (עמ' 126, שו' 20 - 24), אישר שאבו צקר מסר לו שהוא רוצה להכניס את האלקטרודות לרצועת עזה בתוך האבן (עמ' 127, שו' 17 - 19), אישר כי ביקשו ממנו רק פעם אחת לשים את האלקטרודות בתוך האבן (עמ' 128, שו' 13 - 15), אולם אישר גם כי בחקירתו במשטרה אמר שביקשו ממנו פעמיים ובאותה נשימה הסביר כי פעם אחת הייתה אצלם במפעל ובפעם אחרת במקום אחר "לא יודע לאיפה, לאן" (עמ' 129, שו' 1 - 2).

הנאשם הכחיש שהכניס את האלקטרודות פעמיים אל תוך האבן (עמ' 132, שו' 8 - 10) והעיד שחמיס יכול לומר מה שהוא רוצה: "הוא יכול לדבר מה שהוא רוצה, אין מחיר לדיבורים" (עמ' 132, שו' 17), והכחיש שמסר במשטרה גרסה לפיה הוא הסכים ומכר לאבו צקר שמונה משטחים של אבן ואף ידע לתאר אותם (עמ' 133, שו' 3 - 7). הנאשם הכחיש שאמר בחקירה שהוא ואבו צקר הכניסו יחד לתוך השיש בין 400 ל-500 קופסאות של אלקטרודות (עמ' 137, שו' 4 - 7), והכחיש גם שאמר במשטרה כי חשד שהאלקטרודות יכולות להגיע לכל מיני מקומות ברצועת עזה, גם לחמאס (עמ' 143, שו' 13 - 16).

ג. טענות הצדדים

טענות המאשימה

ב"כ המאשימה טען כי יש לתת אמון בגרסה שמסר הנאשם במשטרה, אשר בה הודה למעשה בכל המעשים שמיוחסים לו בכתב האישום, וציין כי הדברים שמסר חמיס באמרותיו במשטרה, אשר אושרו גם בעדותו בבית המשפט, מחזקים את גרסתו המפלילה של הנאשם במשטרה. ב"כ המאשימה טען כי אמנם עסקינן בעדותו של שותף לדבר עבירה אשר דורשת חיזוק ראייתי, אולם לדבריו אמרותיהם של הנאשם וחמיס מהוות חיזוק וסיוע זו לזו.

ב"כ המאשימה הפנה בהקשר זה לאמרה הראשונה של חמיס ת/17 אשר בה תיאר את ניסיון ההברחה הראשון שהיה בסוף שנת 2014, תוך שהוא מביא פרטים רבים אודות חלקם של הנאשם ושל אבו צקר בהסלקת האלקטרודות בתוך משטחי האבן, שזהים למעשה לפרטים שמסר הנאשם עצמו באמרותיו במשטרה, ובכלל זה סדר השתלשלות האירועים ולוחות הזמנים, הסחורה שבקשו להברית, הזמן שבו בוצעה עבודת ההסלקה, לאחר שעות העבודה במפעל האבן של משפחת הנאשם, וכן טכניקת ההסתרה.

אשר לסעיף 20 לחוק הפיקוח, טען ב"כ המאשימה כי עסקין בעבירה תוצאתית, ולכן השאלה היא אם הועברה סחורה העונה על הגדרת "ציוד דו שימושי מפוקח" כהגדרתו בחוק ובצו הפיקוח ללא רישיון מאת הרשות המוסמכת ובהתאם לתנאי הרישיון, או שהיה ניסיון לכך. לטענת המאשימה, היסוד העובדתי הנדרש בעבירה זו מתקיים בעצם העברת הציוד, ובנסיבות שלפנינו הנאשם היה שותף מרכזי בביצוע העבירות יחד עם אבו צקר וחמיס, ובלעדי הנאשם היה ברור כי לא הייתה מתגבשת העבירה, מפני שהנאשם הוא זה שהסתיר בפועל את האלקטרוניות בתוך לוחות האבן ומומחיותו הייתה הכרחית לביצוע העבירה.

ב"כ המאשימה טען עוד כי גם היסוד הנפשי מתקיים בנאשם, מפני שמטרת הסתרתן של האלקטרוניות לצורך הברחתן לרצועת עזה הייתה ברורה לנאשם מלכתחילה, והוא היה מעורב בתיאום העברת לוחות האבן למעבר תרקומיה ומשם למעבר כרם שלום, וכן עמד בקשר טלפוני עם אבו צקר לאחר שזה שב אל רצועת עזה, ובנוסף היה זה שטיפל באחסנת הסחורה במפעל השיש המשפחתי בניגוד לעמדתו של אביו.

טענות הנאשם

מנגד, טענה ב"כ הנאשם כי המאשימה לא הוכיחה את יסודות העבירה של ניסיון לקבלת דבר במרמה, ובפרט את קיומה של טובת הנאה העתידה הייתה "לצמוח" מעצם ההסתרה, למעט ההתחמקות מתשלום המס לארגון חמאס. ב"כ הנאשם טענה כי חוק הפיקוח אינו עוסק בפיקוח על העברת סחורות לרצועת עזה אלא בהסדרת הפיקוח על ייצוא בטחוני ממדינת ישראל והדגישה כי קיימים שני סעיפי חוק שעניינם ייצוא סחורה "לשטחי האחריות הפלסטינית", סעיף 20 לפיו חל איסור על העברה של "ציוד דו שימושי מפוקח" לשטחי הרשות ללא רישיון, וכן סעיף 32(א)(4) המטיל אחריות פלילית על מי שהעביר ציוד דו שימושי מפוקח, לשטחי הרשות, ללא רישיון או בניגוד לתנאיו.

משכך, טענה ב"כ הנאשם כי לא קיימת התייחסות בחוק להעברת סחורה שאינה ציוד דו שימושי מפוקח, ולמעשה אין הוראה כלשהי ממנה ניתן להבין כי הסחורה שאינה ציוד דו שימושי לרצועת עזה מחייבת תיאום. על רקע זאת, נטען, כי היות ובמועד הרלבנטי להעברת הסחורה באישום הראשון, הסחורה לא נכללה ברשימת הציוד הדו שימושי המפוקח, ובעוד האלקטרוניות הוספו לרשימה בחלוף חודשיים לאחר הגשת כתב האישום, לא קיימת רלבנטיות לחוק הפיקוח על האירועים. לדבריה, גם אם קיימת חובה לתאם את "כניסתה" של הסחורה לרצועה, הרי שבהעדר הגבלה על הכנסת הסחורה לא מתגבשת העבירה של קבלת דבר במרמה.

ב"כ הנאשם הפנתה לאמרתיו של הנאשם וטענה כי מהן ניתן ללמוד כי כוונתו של אבו צקר היה לחמוק מתשלומי מכס כבדים לחמאס וכן להסתיר מפני הרשויות הפלסטיניות את העלמת מס הערך הנוסף שלא שולם לרשות בגין הסחורה. משכך פני הדברים טענה ההגנה כי בידי המאשימה לא עלה להצביע על רווח כלשהו שיכול היה אבו צקר להפיק מהסתרת הסחורה בצד הישראלי.

באשר לחלקו של הנאשם בביצוע העבירות המיוחסות לו בכתב האישום טענה ב"כ הנאשם כי מעשיו הם לכל היותר "סיוע לסיוע", קרי סיוע למעגל החיצוני בעבירות אותן ביצע אבו צקר ומאחר שסיוע לניסיון ביצוע עבירה אינו בר עונשין, הרי שלא ניתן להרשיעו בגין מעשיו. ב"כ הנאשם הוסיפה וטענה כי הראיות מלמדות כי מי שתכנן, יזם והפעיל אחרים היו

אבו צקר וחמים, ולעומתם הנאשם לא היה שותף בשום דרך ואף לא הייתה לו שליטה כלשהי על ביצוע העבירות נשוא כתב האישום.

ב"כ הנאשם הדגישה, כי העובדה שהנאשם נכח במקום הסתרת הסחורה אינה מלמדת על תפקיד כזה או אחר שהיה לנאשם, ועל התביעה היה להציג ראיה חד משמעית הקושרת את הנאשם לתכנון, הזמנות, רכישת סחורה וכיוצא בזה.

בשל כל הטעמים הללו, טוענת ב"כ הנאשם כי לא עלה בידי המאשימה להוכיח מעל לכל ספק סביר את אשמתו של הנאשם בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום, ולכן היא עותרת לזיכוי של הנאשם מהעבירות הללו.

ד. דיון והכרעה - קביעת ממצאים עובדתיים

בבואי להכריע במחלוקות שבין הצדדים, אדון תחילה בעובדות שמפורטות בכתב האישום. כפי שציינתי לעיל בתיאור פרשת התביעה, הראיה העיקרית שקושרת את הנאשם לעבירות שמיוחסות לו בכתב האישום היא הגרסה המפורטת שמסר באמרתיו במשטרה, אשר נתמכת גם בגרסה המפורטת שמסר חמים במשטרה, שאושרה על ידו גם בעדותו בבית המשפט.

חמים הוא אמנם שותף לעבירה של הנאשם, והחוק קובע בסעיף 54א(א) לפקודת הראיות כי **"בית המשפט לא ירשיע נאשם על סמך עדותו היחידה של שותפו לעבירה, אלא אם מצא בחומר הראיות דבר לחיזוקה"**, אולם בנסיבות שלפנינו עדותו של חמים איננה הראיה היחידה שקיימת נגד הנאשם. הראיה העיקרית שיש נגדו היא עצם העובדה, שאינה שנויה במחלוקת, כי במעבר כרם שלום נתפסו אלקטרודות מוסלקות בתוך משטחי אבן, ובתוך לוחות שיש, בשתי הזדמנויות שונות, כאשר הנאשם היה מעורב בביצוע שני המשלוחים הללו.

הנאשם נעצר ונחקר לאחר שנתפס המשלוח השני, והודה בחקירתו במשטרה, כי היה מעורב לפרטי פרטים בכל הפעולות שנעשו לצורך ביצוע שני המשלוחים הללו, שבהם נעשה ניסיון להעביר לרצועת עזה, דרך מעבר כרם שלום, כמות עצומה של אלקטרודות, כשהיא מוסתרת בתוך משטחי אבן ולוחות שיש תמימים למראה.

אמרתיו של הנאשם מרובות בפרטים, אשר מתיישבים היטב עם הנסיבות שבהן נתפסו האלקטרודות הללו. מדובר כאמור באלקטרודות שהוסתרו בתוך משטחי אבן, כאשר הנאשם עובד במפעל האבן המשפחתי, ועבודה מסוג זה של חיתוך לוחות אבן באופן שמאפשר הכנסת חפצים שונים בין הלוחות באופן שאינו נראה כלפי חוץ, היא מתחום מומחיותו. הנאשם ידע לפרט באמרתיו את גודל משטחי האבן, ידע לתאר לפרטי פרטים את שיטת העבודה ותיאר את הזמן והמקום שבו בוצעה העבודה.

בנסיבות הללו, עדותו של חמים ואמרתיו במשטרה הן נדבך ראייתי נוסף, לחיזוק הגרסה שמסר הנאשם במשטרה, אבל וודאי שאין הן ראיה יחידה להרשעתו של הנאשם. לכן, אין הכרח למצוא חיזוק ראייתי לעדותו המפלילה של חמים, מפני

שכאמור עדות זו אינה הראיה היחידה שעליה ניתן להשתית את הרשעתו של הנאשם.

אף על פי כן, ולמעלה מן הצורך, אציין כי הפרטים הרבים שמסר חמים באמרותיו, זהים בעיקרם לפרטים שמסר הנאשם באמרותיו, ולכן קיימת תמיכה הדדית דו סיטרית בין שתי האמרות, כאשר אמרותיו של הנאשם מהוות חיזוק ראייתי לאמרותיו של חמים, ואמרותיו של חמים מהוות חיזוק ראייתי לאמרותיו של הנאשם.

מיותר לומר כי לא נעלמה מעיני עדותו של הנאשם בבית המשפט, אשר בה הוא חזר בו מעיקרי העובדות המפלילות שמסר באמרותיו, אולם הנאשם לא מסר הסבר מניח את הדעת לפער בין הגרסאות, וכשנשאל על כך השיב כי אינו זוכר. עדותו בבית המשפט הייתה מרובה בסתירות פנימיות, ועמדה בניגוד גמור לגרסה המפורטת שמסר חמים באמרותיו ובעדותו בבית המשפט.

בנסיבות הללו, ובהינתן הצורך מלכתחילה להתייחס בזירות רבה לגרסת הנאשם, בשל האינטרס הברור שיש לו להרחיק את עצמו מן העבירה, אני סבור כי המשקל שניתן לתת לעדותו בבית המשפט הוא מוגבל ביותר, מפני שמדובר למעשה בגרסה כבושה שאין הסבר סביר לכבישתה.

נוכח כל האמור לעיל, אני קובע כי יש להעדיף את הגרסה שמסר הנאשם באמרותיו במשטרה, אשר נתמכת גם בגרסה שמסר חמים באמרותיו ובעדותו, ונתמכת גם בעובדות שלא יכולות להיות שנויות במחלוקת, בדבר עצם תפיסת האלקטרודות והטבק כשהן מוסתרות בתוך לוחות שיש ומשטחי אבן, בשתי הזדמנויות שונות, כמפורט בכתב האישום.

התוצאה היא אפוא כי עלה בידי המאשימה להוכיח מעל לכל ספק סביר את העובדות הבאות ביחס לנאשם: הנאשם הסכים לבקשותיהם של אבו צקר וחמים להסתיר את האלקטרודות והטבק בתוך משטחי האבן ולוחות השיש, ובשתי ההזדמנויות שמפורטות בכתב האישום, הוא עצמו ביצע בפועל את מלאכת ההסתרה, במפעל האבן המשפחתי, לאחר שעות העבודה, תוך שהוא מביא לידי ביטוי את ניסיונו הרב ומומחיותו מהעבודה במפעל המשפחתי. הנאשם היה גם זה שהעמיס את משטחי האבן על המשאיות.

הנאשם היה מודע היטב לטיב הסחורה ואפשרויות השימוש בה, וגם ידע כי היא מיועדת להברחה לרצועת עזה, כשהיא מוסתרת בתוך סחורה תמימה במסווה של חומרי בניין שאין מניעה להעברתם במעבר כרם שלום. הנאשם ידע גם שהאלקטרודות משמשות גם את חמאס לייצור אמל"ח, וידע כי החנויות שבהן היו אמורים למכור את האלקטרודות, מוכרות את הסחורה לכולם, כולל לארגון החמאס (ת/6, עמ' 5 שו' 133 - 138).

ה. דיון והכרעה - אשמתו של הנאשם בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום המתוקן

על רקע הממצאים העובדתיים שקבעתי לעיל, אדון עתה בשאלה אם התקיימו בעינינו של הנאשם כל היסודות הנדרשים להרשעה, הן היסוד העובדתי והן היסוד הנפשי, בכל העבירות שיוחסו לו בכתב האישום המתוקן. אדון בעבירות כסדרן:

שתי העבירות הראשונות שבפרט האישום הראשון קשורות זו בזו: העבירה הראשונה היא קשירת קשר לפשע, והעבירה השניה היא ניסיון לקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות. החלופה המחמירה של פשע בעבירה הראשונה נגזרת מהעבירה השניה, ולכן אבחן תחילה אם התקיימו בנסיבות שלפנינו יסודות העבירה של העבירה של ניסיון לקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, ולאחר מכן אחזור ואדון בעבירה של קשירת קשר לפשע.

1. העבירות של ניסיון לקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות

סעיף 415 לחוק העונשין קובע כי **"המקבל דבר במרמה, דינו - מאסר שלוש שנים, ואם נעברה העבירה בנסיבות מחמירות, דינו - מאסר חמש שנים"**. סעיף 414 מגדיר בין היתר מהו דבר ומהי מרמה:

בסימן זה -

"דבר" - מקרקעין, מיטלטלין, זכות וטובת הנאה;

"מרמה" - טענת עובדה בעניין שבעבר, בהווה או בעתיד, הנטענת בכתב, בעל פה או בהתנהגות, ואשר הטוען אותה יודע שאינה אמת או שאינו מאמין שהיא אמת; ו"לרמות" - להביא אדם במרמה לידי מעשה או מחדל;

יסודותיה של עבירה זו נדונו בפסיקה, וכך נפסקה ההלכה בנושא זה בע"פ 2955/94 מדינת ישראל נ' נחום דורי (פ"ד נ(4) 573, 578 - 579), ובשל חשיבות הדברים אביאם כלשונם:

משילוב סעיפים 414 ו-415 לחוק העונשין עולה, כי היסוד העובדתי בעבירה של קבלת דבר במרמה מורכב משני יסודות. היסוד האחד הוא הצגת טענה כוזבת, לרבות בדרך של מחדל, היינו: העלמת עובדה שבנסיבות המקרה היה מקום להציגה... היסוד השני הוא קבלת "דבר" מכוח אותה טענה. לצורך גיבושו של מרכיב זה נדרשים קבלה של "דבר" וקשר סיבתי בין המרמה לבין הקבלה. יש שעל אלה נוסף יסוד שלישי, והוא "נסיבות מחמירות".

מרכיב ה"קבלה" מוגדר בסעיף 438 לחוק העונשין, ולפיו אין נפקא מינה אם מקבל ה"דבר" על-ידי מי שביצע את המרמה או בעבורו, אועל-ידי אחר או בעבורו... ה"דבר" שניתן לקבלו במרמה, יכול שיהיה גם הישג או יתרון שאינם חומריים... עבירת המרמה היא עבירה תוצאתית (קבלת ה"דבר"), והיסוד הנפשי הדרוש לגיבושה הינו מודעות המרמה לטיב התנהגותו ולקיומן של הנסיבות הרלוואנטיות. ובנוסף, נדרשת מחשבה פלילית, לפחות מסוג פיזיות, לאפשרות התרחשותה של התוצאה (סעיפים 19 ו-20 לחוק העונשין לאחר תיקונו בחוק העונשין (תיקון מס' 39) (חלק מקדמי וחלק כללי), תשנ"ד-1994).

מכאן, שהעבירה של קבלת דבר במרמה מותנית בידיעת המרמה כי הטענה היא כוזבת; בצפייתו את האפשרות שהטענה הכוזבת תביא את המרמה למעשה או למחדל וביחס של לפחות קלות דעת כלפי אפשרות זאת (ולאו דווקא כוונה לגרום לתוצאה, כזו הנדרשת, לדוגמה, בסעיף 419 לחוק העונשין). וכשמדובר ב"נסיבות מחמירות" מותנית העבירה במודעות המרמה לקיומן של נסיבות אלה.

מקרים דומים של ניסיונות להברחת חפצים שונים בלא היתר לרצועת עזה, נדונו כבר בעבר בבית משפט זה, ובמקרה דומה שנדון בת"פ 37117-02-15 **מדינת ישראל נ' משרהאוי** (פורסם בנבו, 20.12.2015), קבע כב' השופט עדן (בעמ' 141) כי **"... ההברחה של המכשיר במעבר הגבול הינה בבחינת מרמה בהצגת המצג שאין ברשותו ציוד הדורש תיאום והיתר, ובנסיבות בהן מדובר במעבר גבול עם מקום הנשלט ע"י ארגון טרור, הרי שמדובר במרמה בנסיבות מחמירות"**.

ההרשעה בעבירה זו בנסיבות הללו אושרה גם בבית המשפט העליון בע"פ 6434/15 **מדינת ישראל נ' שביר** (פורסם בנבו, 4.7.2017), פס' 105 לפסק הדין של השופטת ברק ארז, והדברים שנקבעו שם יפים גם בענייננו, כאשר עסקינן בניסיון להבריה אלקטרודות בלא תיאום תוך הצגת מצג שווא כאילו מדובר במשטחי אבן תמימים, מתוך כוונה להפיק טובת הנאה של רווח כספי כתוצאה מהברחה זו.

הנאשם הוא שהסתיר את האלקטרודות בתוך משטחי האבן ולוחות השיש, בידיעה שהדבר נעשה בכדי להבריה את הסחורה במעבר הגבול בכרם שלום, תוך יצירת מצג כוזב כי מדובר בסחורה תמימה שאין כל מניעה בהעברתה. לכן הוא נמצא במעגל הפנימי של ביצוע העבירה והוא שותף מלא לביצועה כמבצע בצוותא, לפי סעיף 29(ב) לחוק העונשין.

אמנם בסופו של דבר ההברחה סוכלה, אולם כפסע היה בין סיכול ההברחה ובין הצלחתה, ולכן מדובר בעבירה של ניסיון, לפי סעיף 25 לחוק העונשין, אשר קובע כי **"אדם מנסה לעבור עבירה אם, במטרה לבצעה, עשה מעשה שאין בו הכנה בלבד והעבירה לא הושלמה"**.

המסקנה העולה מכל האמור לעיל היא כי התקיימו אצל הנאשם גם היסוד העובדתי וגם היסוד הנפשי הנדרשים להרשעה בעבירה זו, גם ביחס לפרט האישום הראשון וגם ביחס לפרט האישום השני. לכן אני מרשיע את הנאשם בשתי עבירות של ניסיון לקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 415 סיפא, ביחד עם סעיפים 25 ו-29(ב) לחוק העונשין.

2. העבירות של קשירת קשר לפשע

ההלכה היא כי **"... אין נדרשת הוכחה, לצורך התגבשותו של הקשר הפלילי, כי הוסכם על פרטי הביצוע של המעשה הפלילי וכי מדובר בתוכנית קונקרטית. כפי שנקבע בע"פ 330/85 דוד נ' מדינת ישראל, פ"ד מ(2) 29 (1986): "יש לפחות להוכיח רצון משותף לבצע בצוותא עבירה מסוג מסוים (כגון, עבירת שוד) אם כי לאו דווקא עבירה קונקרטית במועד מוגדר" (שם, בעמ' 33)"** (ע"פ 8457/15 **מדינת ישראל נ' עומר בן גאזי**, פורסם בנבו, 1.11.2018, פס' 97 לפסק דינו של השופט שוהם).

בנסיבות שלפנינו, הנאשם היה כאמור חלק מהמעגל הפנימי של ביצוע העבירה ביחד עם חמיס ואבו צקר, והקשר בין השלושה נועד לביצוע עבירה קונקרטית של הברחת סחורה לרצועת עזה, תוך הסתרתה משלטונות המכס, בשתי הזדמנויות שונות, בנסיבות שמהוות עבירה של קבלת דבר במרמה. הנאשם, כמו שני השותפים האחרים, היה מודע היטב למטרת הקשר, ולכך שיעד ההברחה בשני המקרים הוא רצועת עזה אשר נשלטת ע"י ארגון טרור, ולכן מדובר בנסיבות מחמירות, שהעונש על כך הוא 5 שנות מאסר, לפי סעיף 415 סיפא לחוק העונשין.

מדובר אפוא בעבירה מסוג פשע, והנאשם ביחד עם שותפיו נטלו חלק פעיל במעגל הפנימי של התכנון והביצוע של עבירה זו, ע"י הסתרת הסחורה האסורה בתוך משטחי האבן במטרה להבריהם לרצועת עזה. בכך מתקיימים בענייננו של

הנאשם גם היסוד העובדתי וגם היסוד הנפשי הנדרשים להרשעה בעבירה זו, ולכן התוצאה היא שאני מרשיע את הנאשם בשתי עבירות של קשירת קשר לפשע (קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות), לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, אשר יוחסו לו בשני פרטי האישום שבכתב האישום.

לעניין זה אני מוצא לנכון לציין כי רכיבי היסוד העובדתי בעבירה של קשירת קשר שונים מרכיבי היסוד העובדתי בעבירה של קבלת דבר במרמה, ולכן אין מניעה מלהרשיע את הנאשם בשתי עבירות שונות בשל אותה מסכת עובדתית, ראו ע"פ 8457/15 הנ"ל, בפס' 85 לפסק דינו של השופט שוהם.

3. העבירה של ניסיון להעברת חומר דו שימושי ללא רישיון וכן קשירת קשר לביצוע עבירה זו

סעיף 20(א) לחוק הפיקוח על יצוא ביטחוני, התשס"ד - 2007 קובע כי "לא יעביר אדם לשטחי האחריות האזרחית הפלסטינית ציוד דו-שימושי מפקח הכלול בצו לפי פסקה (2) להגדרה "ציוד דו-שימושי מפקח", אלא אם כן קיבל רישיון לכך מאת הרשות המוסמכת או מאת מי שהיא הסמיכה לעניין זה (בחוק זה - רישיון העברה לשטחי האחריות האזרחית הפלסטינית), ובהתאם לתנאי הרישיון", וסעיף 32(4) לחוק קובע עונש של 3 שנות מאסר למי שעובר על הוראת סעיף זה.

אין חולק על כך שבחודש מרץ 2015 הוכללו אלקטרודות לריתוך בצו הפיקוח שהוצא מכוח החוק האמור, ולכן במועד של ניסיון ההברחה השני בחודש אפריל 2015, האלקטרודות שהנאשם היה שותף בניסיון להברחתן, נכנסו כבר להגדרה של ציוד דו שימושי מפקח בהתאם לחוק האמור. לכן הניסיון להברחתן במועד זה, בלא רישיון מתאים כנדרש בחוק, היווה כבר עבירה נוספת של ניסיון להעברת חומר דו שימושי, לפי סעיף 20 לחוק האמור.

היסודות של עבירה זו דומות, גם אם לא זהות, ליסודות של העבירה של ניסיון לקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, והיסוד העובדתי בעבירה זו מתקיים בעצם העברת האלקטרודות בלא רישיון, בין אם מדובר בציוד תקין ובין אם לאו, כפי שטען ב"כ המאשימה בסיכומיו. גם היסודות של עבירת הקשר מתקיימים בנסיבות שלפנינו, בשל אותה מסכת עובדתית שהוכחה לעיל ביחס לעבירה של קשירת קשר לפשע, ולכן התוצאה היא שביחס לפרט האישום השני, אני מרשיע את הנאשם בעבירה של ניסיון להעברת חומר דו שימושי ללא רישיון, לפי סעיף 20(א) ביחד עם סעיף 32(4) לחוק הפיקוח על יצוא ביטחוני, התשס"ד - 2007, ובעבירה נוספת של קשירת קשר לעוון (העברת ציוד ללא היתר), לפי סעיף 499(א)(2) לחוק העונשין, אשר יוחסו לו בפרט האישום השני.

בשולי עניין זה ראוי לציין כי לאחר שהמאשימה תקנה את כתב האישום, והשמיטה מפרט האישום הראשון את העבירות של של ניסיון להעברת חומר דו שימושי ללא רישיון וכן קשירת קשר לביצוע עבירה זו, ולאחר שב"כ המאשימה מסר בסיכומיו כי גם כתב האישום נגד חמיס תוקן, ונוסף בו פרט האישום הראשון שקיים בכתב האישום נגד הנאשם, נשמט למעשה הבסיס לטענת האפליה לעומת חמיס, שטענה ב"כ המאשימה בתחילת המשפט.

4. העבירה של איסור פעולה ברכוש למטרות טרור

להלן לשון סעיף 8 לחוק איסור מימון טרור התשס"ה - 2005 במלואו:

- 8. (א) העושה פעולה ברכוש במטרה לאפשר, לקדם או לממן ביצוע של מעשה טרור, או לתגמל בעבור ביצוע של מעשה טרור או במטרה לאפשר, לקדם או לממן פעילות של ארגון טרור מוכרז או של ארגון טרור, דינו - מאסר עשר שנים או קנס פי עשרים מהקנס האמור בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין.**
(ב) לענין סעיף קטן (א) -

- (1) די שיוכח כי הפעולה נעשתה לאחת המטרות המפורטות בו אף אם לא יוכח לאיזו מטרה מביניהן;
- (2) "במטרה" - לרבות תוך ראייה מראש לפחות את אחת האפשרויות המפורטות בו כאפשרות קרובה לוודאי;
- (3) "לתגמל בעבור ביצוע של מעשה טרור" - אף אם מקבל התגמול אינו מי שביצע את מעשה הטרור או התכוון לבצעו.

החוק דורש אפוא כי הפעולה שנעשית תהיה במטרה לקדם או לממן ביצוע של מעשה טרור, כאשר דרישת המטרה כוללת גם ראייה מראש את אחת האפשרויות המפורטות בסעיף קטן א כאפשרות קרובה לוודאי.

בנסיבות שלפנינו, גם מעדותו של הנאשם וגם מעדותו של חמיס עולה כי המטרה העיקרית של ניסיון ההברחה הייתה להפיק רווח כספי. הנאשם היה מודע אמנם לאפשרות שחלק מהסחורה יגיע גם לאנשי חמאס, אולם לא הוכח כי ראה מראש אפשרות זו כקרובה לוודאי כנדרש בחוק.

נוכח האמור, אני סבור כי לא עלה בידי המאשימה להוכיח מעל לכל ספק סביר, כי התקיימו בנאשם היסודות הנדרשים להרשעה בעבירה זו, בדגש על היסוד של ראייה מראש של אפשרות קרובה לוודאי של קידום מעשה טרור או פעילות של ארגון טרור, ולכן אני מזכה את הנאשם מחמת הספק משתי העבירות של איסור פעולה ברכוש למטרות טרור, לפי סעיף 8 לחוק איסור מימון טרור התשס"ה - 2005 אשר יוחסו לו בשני פרטי האישום.

ו. סוף דבר

סוף דבר, נוכח כל האמור לעיל, התוצאה היא כי הנאשם מורשע בשתי עבירות של קשירת קשר לפשע (קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות), לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, ובשתי עבירות נוספות של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 415 סיפא, ביחד עם סעיפים 25 ו-29(ב) לחוק העונשין, וכן בעבירה אחת של קשירת קשר לעוון (העברת ציוד ללא היתר), לפי סעיף 499(א)(2) לחוק העונשין, ובעבירה נוספת של ניסיון להעברת חומר דו שימושי ללא רישיון לפי סעיף 20(א) ביחד עם סעיף 32(4) לחוק הפיקוח על יצוא ביטחוני, התשס"ז - 2007. לעומת זאת, הנאשם מזוכה מחמת הספק משתי עבירות של איסור פעולה ברכוש למטרות טרור, לפי סעיף 8 לחוק איסור מימון טרור התשס"ה - 2005.

ניתן והודע היום י"ג אדר ב' תשע"ט, 20/03/2019 במעמד הנוכחים.

אהרון משניות, שופט